

Arrest

nr. 119 730 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 17 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. RONSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 augustus 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 augustus 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 februari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 april 2013.

1.3. Op 28 juni 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd ingetrokken op 30 augustus 2013. Op 13 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en een Koptisch christen van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Silha al-Gharbiya, Matay, in de provincie Minya. U volgde een opleiding in koeltechnieken maar kon met de hulp van uw broer ook aan de slag als schrijnwerker in een bouwbedrijf, in al-Gharda nabij Al-Ghouna (Rode Zee). Bij aankomst in België verklaarde u op een bepaald moment minderjarig te zijn maar heden stelt u dat u geboren bent op 1 maart 1993 en dus meerderjarig bent.

Volgens uw verklaringen had uw familie, en dan vooral uw oom F.(...), problemen met moslims uit het dorp. Hij was in het bezit van gronden waarop de naburige moslims beslag wilden leggen, tevergeefs. Op een zondag, in april 2012, waren jullie 's morgens vroeg in de mis. Plots kwam een moslim, M.(...) I.(...) K.(...), de kerk binnengerend en begon hij uw oom én de andere gelovigen uit te schelden. Hij liep kwaad weg en viel een kwartiertje later met een ganse menigte de kerk binnen. De moslims waren gewapend met stokken en sabels en vielen de kerkgangers aan, waaronder ook uw familie. Drie christenen kwamen hierbij om het leven. U kon niet lijdzaam toezien hoe uw familie in elkaar werd geslagen en nam in het tuintje een soort hark vast waarmee u M.(...) een slag in de nek gaf. Hij viel ter plekke neer, bloedde, en u vreesde dat u hem zwaar had gekwetst. U zette het onmiddellijk op een lopen, rende de kerk uit, rende de straten van het dorp door en nam een taxi, die u naar een naburig dorp, Manchit Minbal - waar uw oudere zus M.(...) woont - bracht. U bleef hier een maand, zonder dat u durfde buiten te komen. Uw zus had in de tussentijd telefonisch contact met uw vader die haar twintig dagen later verwittigde dat M.(...) was bezweken aan zijn verwondingen. Hij besloot dat u naar Alexandrië moest vluchten, waar hij contacten had met een passeur, S.(...) M.(...) A.(...), die u naar het buitenland heeft gebracht.

U werd met een minibus opgehaald bij uw zus en naar Alexandrië gebracht waar u ongeveer een maand verbleef. Van daaruit namen jullie de boot naar Italië. Daar werden jullie opgepakt door de Italiaanse politie. U verklaarde er dat u minderjarig was in de hoop papieren te verkrijgen. Maar omdat u vreesde dat deze leeftijdsfraude vroeg of laat aan het licht zou komen, met alle negatieve gevolgen van dien, reisde u na een viertal weken verder naar België waar u op 31 augustus 2012 een asielaanvraag indiende.

U vreest bij terugkeer zowel de Egyptische politie - er zou een klacht tegen u zijn ingediend - als de familie van M.(...), die wraak op u wil nemen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw Egyptische identiteitskaart neer.

Op 28 juni 2013 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, deze beslissing werd op 30 augustus 2013 door het Commissariaat-generaal ingetrokken.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus - overeenkomstig art. 48/4, § 2 - kan worden toegekend. Dit omwille van volgende reden.

Betreffende de manier waarop u de aanval in de kerk en de daaropvolgende ontsnapping beschrijft, dienen de volgende opmerkingen te worden gemaakt.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u een hele tijd lijdzaam zou hebben toegezien hoe een menigte van ongeveer 25 goed bewapende moslims de kerkgangers te lijf zouden zijn gegaan. U stelt zelf dat er onmiddellijk een groot gevecht tussen alle aanwezigen uitbrak en dat er heel wat tumult was. Enkel een priester zou hier niet aan hebben deelgenomen, maar zou geprobeerd hebben de politie te verwittigen. In deze context is het wel zeer merkwaardig dat u een hele tijd heeft staan toezien hoe uw mede-gelovigen werden aangevallen en waarbij zelfs drie doden (christenen) vielen. Pas toen u zag dat ook uw familie werd geslagen zou u woedend zijn geworden, tuingereedschap hebben genomen, en iemand een dodelijke slag hebben toegediend (gehoorverslag CGVS, pp. 4-6). In alle redelijkheid mag worden aangenomen dat ook u, net zoals de andere gelovigen en familieleden, quasi onmiddellijk in het gevecht moet zijn betrokken geweest. Wat er ook van zij, het feit dat enkel u iemand zou hebben verwond, maar uw vader, oom en broer geen rake klappen zouden hebben uitgedeeld - toch op een moment dat ze zelf werden aangevallen en niet anders konden dan zich te verdedigen - komt weinig plausibel over (gehoorverslag CGVS, p. 8). De uitleg die u hiervoor geeft kan totaal niet overtuigen. Volgens u kon uw eigen familie op dat moment niks doen: uw vader is oud en uw moeder en zussen zouden nooit een man durven slaan. Echter, dat uw vader als 53-jarige niet in staat zou zijn in een dergelijke hachelijke situatie - waarbij klaarblijkelijk ieders leven op het spel stond - zichzelf

te verdedigen kan niet worden geloofd. Dezelfde opmerking geldt voor uw moeder en zussen. Ook uw oom, van wie u zegt dat het een sterk persoon is, was op dat moment aanwezig en was trouwens de persoon om wie het allemaal draaide. Dat hij zich niet - op welke manier ook - zou hebben verdedigd, komt totaal niet aannemelijk over (gehoorverslag CGVS, p. 9). Met andere woorden, de wijze waarop u het verloop van het incident schetst, is weinig geloofwaardig. Dat u als enige tijdens de aanval diende in te grijpen terwijl de rest van uw familie totaal hulpeloos was, met een dodelijk slachtoffer als gevolg, is niet aannemelijk binnen de door u geschetste context.

Dat u vervolgens de kerk kon uitvluchten maar er toch in slaagde naar een naburig dorp te ontkomen waar u gedurende een maand veilig was en niet werd gezocht, is evenmin geloofwaardig. U geeft zelf aan dat u op straat werd achterna gezeten door een woedende menigte, waarvan u eerder ook zei dat ze allemaal waren gewapend met stokken en sabels. Zelfs al kon u snel lopen dan nog zou u geen schijn van kans hebben tegen een dergelijke losgeslagen bende. Uw uitleg, namelijk dat u een klein straatje bent ingelopen en dat men u niet meer heeft gezien waardoor u in een taxi kon springen, houdt geen steek (gehoorverslag CGVS, p. 7). Zelfs dan kan het voor de moslims van het dorp - waarvan u zegt dat ze een 2/3de meerderheid uitmaken - niet zo moeilijk zijn geweest te achterhalen dat u met een taxi bent weggevlucht, in welke auto u bent ontkomen en welke richting u bent uitgereden (gehoorverslag CGVS, p. 10). Te meer u aangeeft dat u naar een naburig dorp ging, op een kwartier rijden van Silha (gehoorverslag CGVS, p. 7). Dat de moslims van het dorp niet zouden kunnen achterhalen welke kant u uitging, niet zouden gemerkt hebben dat u een taxi nam en naar waar de taxi reed, valt andermaal niet te geloven.

Meer zelfs, in een naburig dorp zocht u onderdak bij uw oudere gehuwde zus. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat de politie noch de familie van het slachtoffer - die u allebei vreest - u daar niet zouden hebben kunnen terugvinden. Eerst en vooral was u niet zo ver van uw eigen dorp Silha, op slechts een kwartier rijden, zo stelt u. Vervolgens verbleef u er bij familie. Het kan voor de politie of de woedende familie niet zo moeilijk zijn geweest te achterhalen of u nog familie had in de omgeving van Silha, en zo ja, waar precies, en of u daar mogelijks niet zou verblijven. U verklaart dat uw zus, die al vele jaren getrouwd is, zelf niet zoveel meer naar Silha kwam waardoor ze er niet zo gekend is (gehoorverslag CGVS, p. 7). Deze uitleg is onvoldoende. Indien men werkelijk naar u op zoek was, is er geen enkele reden om niet in de omgeving van uw dorp te gaan zoeken naar mogelijke verblijfplaatsen waar u zich zou kunnen verschuilen. Dat men dan niet snel bij uw zus zou terecht komen als mogelijke schuilplaats, kan weerom niet overtuigen. Dat u zelf altijd in haar huis bleef, en niet buiten kwam, doet hieraan geen afbreuk. Nogmaals, het zou vrij logisch zijn dat - mocht men werkelijk in de gegeven omstandigheden naar u op zoek zijn geweest - vrij snel bij uw zus in het dorp Manchit Minbal zou zijn uitgekomen en dat u dan niet zou zijn kunnen ontkomen. Net zoals uw geboortedorp Silha, verklaart u dat Manchit Minbal deel uitmaakt van Matay en dat het politiekantoor eveneens in Matay is gevestigd. U bevond zich aldus op hetzelfde grondgebied als de politie die de zaak moest onderzoeken. Er mag in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij de dorpen van het gebied Matay hebben uitgekamd, op zoek naar de moordenaar van een vooraanstaand moslim, en dat zij dan vrij snel bij uw zus moeten zijn uitgekomen (gehoorverslag CGVS, pp. 6-8). Dat dit niet gebeurde, wijst er enkel op dat er aan uw verhaal geen geloof kan worden gehecht.

Bovendien legde u incoherente verklaringen af over de toestand van uw slachtoffer, M.(...) I.(...) K.(...). Terwijl u in de vragenlijst van het CGVS, opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 25 februari 2013, p. 4), verklaarde dat u hem heeft gedood, liet u bij het begin van het gehoor op het CGVS optekenen dat dit niet correct is, dat u hem wel ernstig heeft verwond maar dat u niet weet wat er nadien van hem is geworden, omdat u zelf ook geen contact meer heeft gehad met uw vader of andere familieleden in het dorp (gehoorverslag CGVS, p. 2). Deze verklaring stemt overeen met wat u eerder had gesteld tijdens het gehoor bij de DVZ in kader van een terugnameverzoek-Dublinconventie (zie terugnameverzoek, dd. 4 september 2012, vraag 19). U stelde er dat u in Egypte wordt gezocht omdat u iemand op het hoofd heeft geslagen en deze nog in het ziekenhuis ligt. Terzijde, alhoewel u die persoon op het CGVS M.(...) I.(...) K.(...) noemt, heet die persoon in deze verklaring volgens u M.(...) A.(...).

Nochtans verklaarde u even later tijdens het gehoor op het CGVS dat M.(...) toch is overleden aan zijn verwondingen, en dat u dus wel degelijk weet wat er met hem is gebeurd. U erop gewezen dat u even daarvoor nog stelde dat u niet wist hoe zijn toestand nadien is geëvolueerd, geeft u als uitleg dat u op het moment zelf van de aanval in de kerk niet wist of u die persoon had gedood of niet, maar dat uw vader het bericht van zijn overlijden nadien aan uw zus heeft doorgebeld en u toen het order kreeg zo snel als mogelijk naar Alexandrië te vertrekken (gehoorverslag CGVS, pp. 7-8 en 10). Deze uitleg kan opnieuw niet worden gevolgd. U verklaarde bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk dat u geen weet had/heeft van de medische situatie van uw slachtoffer, niet op het moment van de slag, en ook niet daarna wegens gebrek aan communicatie met het thuisfront. Dat u nu plots stelt dat u 20 dagen na

de aanval bij uw zus thuis te weten kwam dat M.(...) was overleden, doet andermaal afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen.

Bovendien moet ook worden vastgesteld dat u geen enkele concreet element of duidelijke indicatie kan aanbrengen waaruit zou blijken dat u daadwerkelijk wordt gezocht door uw autoriteiten of door de op wraak beluste familie van M.(...). U stelt enkel dat uw oom en vader worden bedreigd, dat er een zaak is opgestart maar het is volstrekt onduidelijk waaruit u dit afleidt of wat er zich dan concreet heeft voorgedaan (gehoorverslag CGVS, p. 8). Zelfs in het geval er een officiële aanklacht en/of rechtszaak zou zijn, weet u niet welke straf u kunt riskeren. U zegt enkel dat uw vader deze zaken heeft verteld aan uw zus toen u nog bij haar verbleef maar meer weet u niet.

U heeft zich ook niet verder bevraagd over wat er zich mogelijks na uw vertrek uit het dorp nog in deze zaak heeft voorgedaan (gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Volgens uw verklaringen is het onmogelijk contact op te nemen met uw familie in Egypte of met uw broer, die momenteel in Jordanië werkt. U bent hun telefoonnummers in Italië (tijdens de arrestatie door de politie) verloren en kent ze niet uit het hoofd. U gevraagd of u hun nummers niet gewoonweg terug kan (laten) opzoeken, bijvoorbeeld via de Dienst internationale inlichtingen, én eventueel met de hulp van een derde persoon, antwoordt u totaal naast de kwestie en zegt u dat dit niet gaat, dat u hier niemand kent en u verdriet heeft. Het is duidelijk dat u zelf geen enkel initiatief neemt om uw familie te kunnen bereiken, en meer informatie te bekomen aangaande de verdere ontwikkelingen in deze zaak. Dit gebrek aan initiatief wijst op een enorme desinteresse van uwentwege in uw eigen situatie en deze van uw achtergebleven familieleden. Deze lakse houding staat haaks op de door u beweerde vrees voor vervolging.

In dit verband werd er u op gewezen dat uw achtergebleven familie mogelijks het doelwit kan zijn van de familie van M.(...). Binnen de islamtraditie, zo is algemeen geweten, kan de bloedwraak gericht worden tegen alle mannelijke familieleden van de dader, toch wanneer de dader zelf onvindbaar blijkt te zijn. Andermaal raakt uw uitleg kant noch wal. U zegt dat ze 'bij jullie' enkel wraak nemen op de dader en niet op de familieleden. Dat de mogelijke wraak zich niet zal richten tegen uw moeder en zussen, kan worden gevolgd maar dat uw vader, oom F.(...) en broer geen mogelijk doelwit kunnen zijn omdat ze ofwel te oud (nl. uw vader zou 53 zijn) ofwel te sterk ("mijn oom is sterk genoeg om zich te verweren") zijn, is een wel zeer simplistische benadering die niet strookt met de realiteit in dergelijke situaties van bloedwraak. Vooral ook omdat het conflict te maken heeft met de gronden die men van uw oom wou afpakken en die hij nog steeds in zijn bezit heeft (gehoorverslag CGVS, p. 9). Het is niet plausibel dat zij allemaal buiten schot blijven, enkel en alleen omdat u er niet bent.

Dienen ten slotte toch ook enkele bemerkingsen te worden gemaakt m.b.t. de door u opgegeven identiteitsgegevens doorheen uw verschillende (asiel)procedures in Europa. U verklaart zelf dat u in Italië een foute geboortedatum opgaf en u er verklaarde minderjarig te zijn. Omdat u schrik had dat dit bedrog zou uitkomen, besloot u verder te reizen naar België waar u zich ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 november 2012 voordeed als zijnde M.(...) N.(...) Y.(...) M.(...) i.p.v. N.(...) Y.(...) Y.(...), geboren op 19 maart 1995 ipv. 1 maart 1993 (zie verklaring DVZ, dd. 25 februari 2013, vragen 1 tot 4 en zie nota DVZ, dd. 21 december 2012). Ter staving van uw minderjarigheid legde u toen een geboorteakte op naam van ene M.(...) voor. U hiermee geconfronteerd, zegt u dat u schrik had om in kader van het Dublinakkoord aan Italië te worden overgedragen en daarom een andere naam en geboortedatum aannam. Eénmaal bleek dat dit niet zou gebeuren, zou u terug uw 'echte' identiteit hebben gebruikt (gehoorverslag CGVS, p. 10). De vaststelling dat u afhankelijk van het land en/of de situatie waarin u terecht komt uw verklaringen over uw persoonsgegevens wijzigt of aanpast, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Het door u neergelegde document, een Egyptische identiteitskaart - die u op het CGVS niet bij u had maar die u wel voorlegde op de DVZ - kan deze appreciatie niet wijzigen. Zelfs aangenomen dat dit uw echte persoonsgegevens betreffen doet dit nog geen afbreuk aan de vaststelling dat u uw verklaringen telkens heeft gewijzigd en deze hierdoor een weinig betrouwbare indruk nalaten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd, is toegenomen, is het aantal slachtoffers tot op heden echter erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht zijn op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg zijn. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om de hierboven uiteengezette redenen in gebreke.

Tot slot, naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013, toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger geviséerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en de materiële motiveringsplicht, onderneemt verzoeker in een eerste onderdeel – met betrekking tot de weigering van de erkenning als vluchteling – een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Zo wenst hij met betrekking tot zijn identiteit een aantal zaken te verduidelijken en formuleert hij een aantal bemerkingen omtrent de beschrijving van het gevecht aan de kerk en aangaande zijn ontsnapping. In geval zou worden geoordeeld dat zijn individuele asielrelaas geen aanleiding zou geven tot toepassing van de Conventie van Genève, *quod non*, dient volgens verzoeker

bij de beoordeling rekening te worden gehouden met het huidige veralgemeend klimaat in Egypte van sektarisch geweld en discriminatie waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Verzoeker wijst erop dat UNHCR in 2004 een richtlijn aannam voor beschermingsaanvragen op grond van godsdienst en hij meent dat de huidige situatie van de Kopten in Egypte beantwoordt aan het in deze richtlijn vervatte criterium. Hij verduidelijkt dat Kopten in Egypte een minderheid vormen die heden systematisch het slachtoffer zijn van toenemend sektarisch geweld en discriminatie. De discriminatie ten aanzien van Koptische christenen zorgt ervoor dat er sprake is van een systematische beperking van hun bestaansmogelijkheden en toekomstperspectieven, waardoor zij in een positie van minderwaardigheid en onzekerheid worden gedrongen, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat in die zin zijn vlucht in zijn hoedanigheid van Koptisch christen dient te worden beschouwd als een vlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker vervolgt dat niet alleen de systematische discriminatie doch ook het ernstig toegenomen sektarisch geweld ten opzichte van Kopten in aanmerking dient te worden genomen. Verzoeker betoogt dat, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert, de situatie van de Kopten sinds 2012 zeer ernstig verslechterd is. Sinds de revolutie die op 11 februari 2011 uiteindelijk leidde tot de val van president Mubarak, is de politieke situatie in Egypte ingrijpend veranderd en is het aantal geweldincidenten tussen moslims en christenen toegenomen. Een belangrijke bron van zorg vormt de hoge mate van straffeloosheid van dit soort incidenten. Men verwijt de Egyptische autoriteiten te laat in te grijpen en te verzuimen de schuldigen te vervolgen. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker een passage uit een rapport van Vluchtelingenwerk Nederland van mei 2013. Daarnaast verwijst hij naar een rapport van Human Rights Watch van 23 juli 2013 waaruit blijkt dat er dagelijks incidenten plaatsvinden waarbij Koptische christenen systematisch het slachtoffer werden en dat de veiligheidsdiensten niets ondernamen om het geweld te stoppen, alsook naar een rapport van Amnesty International van oktober 2013 waarin sprake is van een golf van sektarisch geweld ten aanzien van de Koptische christenen die plaatsvond op 14 augustus 2013. Verzoeker verwijst voorts naar andere bronnen, gevoegd als bijlage aan het verzoekschrift, waarin wordt bevestigd dat de veiligheidsdiensten niets ondernemen om de Koptische christenen te beschermen. Verzoeker meent dan ook dat hij wel degelijk beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 1 van de Conventie van Genève en dat hij bijgevolg als vluchteling dient te worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel – met betrekking tot de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – laat verzoeker gelden dat hij bij een gedwongen terugkeer wel degelijk een willekeurige onmenselijke behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst zal ondergaan en dat tegen dit risico in zijn land van herkomst geen bescherming kan worden geboden. Hij verwijst in dit verband naar de hoger door hem ontwikkelde argumenten met betrekking tot het ernstig toegenomen sektarisch geweld, de op wraak beluste houding van de aanhangers van de Moslimbroeders en het zeer instabiele politieke klimaat waarvan de Kopten in Egypte systematisch het slachtoffer worden. Verschillende bronnen bevestigen dat Egypte aan de rand van een burgeroorlog staat, aldus nog verzoeker, die hieruit besluit dat de actuele situatie in Egypte in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming uitmaakt.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit het document *“Veelgestelde vragen Egypte – Christenen en bekeerlingen”* van Vluchtelingenwerk Nederland van mei 2013, het rapport *“How long are we going to live in this injustice? Egypt's Christians caught between sectarian attacks and state inaction”* van Amnesty International van oktober 2013, het rapport *“Egypt: Situation of Coptic Christians, including treatment; state protection (Juli 2013-October 2013)”* van Immigration and Refugee Board of Canada van 17 oktober 2013, het document *“Scant Protection As Christians Attacked in Several Cities in Egypt”* van Human Rights Watch van 23 juli 2013, het document *“Egypt: Christians scapegoated after dispersal of pro-Morsi sit-ins”* van Amnesty International van 9 oktober 2013 en acht persberichten over het sektarisch geweld en de algemene veiligheidssituatie in Egypte.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het wel zeer merkwaardig is dat hij een hele tijd heeft staan toezien hoe zijn mede-gelovigen werden aangevallen en waarbij zelfs drie doden (christenen) vielen en hij pas toen hij zag dat ook zijn familie werd geslagen woedend zou zijn geworden, tuingereedschap zou hebben genomen en iemand een dodelijke slag zou hebben toegediend daar in alle redelijkheid mag worden aangenomen dat ook hij, net als de andere gelovigen en familieleden, quasi onmiddellijk in het gevecht moet zijn betrokken geweest, (ii) het weinig plausibel overkomt dat enkel hij iemand zou hebben verwond maar zijn vader, oom en broer geen rake klappen zouden hebben uitgedeeld – toch op een moment dat ze zelf werden aangevallen en niet anders konden dan zich te verdedigen, (iii) het evenmin geloofwaardig is dat hij vervolgens de kerk kon

ontvluchten maar er toch in slaagde naar een naburig dorp te ontkomen waar hij gedurende een maand veilig was en niet werd gezocht, temeer hij in een naburig dorp onderdak zocht bij zijn oudere gehuwde zus zodat het volstrekt ongeloofwaardig is dat de politie, noch de familie van het slachtoffer, die hij allebei vreest, hem daar niet zouden hebben kunnen terugvinden, (iv) hij incoherente verklaringen aflegt over de medische toestand van zijn slachtoffer en over diens naam, (v) hij geen enkel concreet element of duidelijke indicatie kan aanbrengen waaruit zou blijken dat hij daadwerkelijk wordt gezocht door de autoriteiten of door de op wraak beluste familie van M. en hij, zelfs in het geval er een officiële aanklacht en/of rechtszaak zou zijn, niet weet welke straf hij kan riskeren, (vi) hij zich niet heeft bevraagd over wat er zich mogelijks na zijn vertrek uit zijn dorp nog in deze zaak heeft voorgedaan, gebrek aan initiatief welk wijst op een enorme desinteresse van zijnentwege in zijn eigen situatie en deze van zijn achtergebleven familieleden, (vii) het, gelet op het feit dat algemeen geweten is dat de bloedwraak kan gericht worden tegen alle mannelijke familieleden van de dader, niet plausibel is dat zijn vader, zijn oom F. en zijn broer geen mogelijk doelwit zouden kunnen zijn, vooral ook omdat het conflict te maken heeft met de gronden die men van zijn oom wilde afpakken en die hij nog steeds in zijn bezit heeft, (viii) de vaststelling dat hij afhankelijk van het land en/of de situatie waarin hij terecht komt zijn verklaringen over zijn persoonsgegevens wijzigt of aanpast, verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, (ix) de door hem neergelegde Egyptische identiteitskaart deze appreciatie niet kan wijzigen, zoals wordt toegelicht, (x) hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming en (xi) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers relaas binnen de door hem geschetste context in zijn geheel genomen niet plausibel is en derhalve iedere geloofwaardigheid ontbeert. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

2.4.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers beschrijving aangaande de aanval in de kerk en zijn daaropvolgende ontsnapping niet geloofwaardig is.

Daargelaten het vraag hoe lang verzoeker precies zou hebben getalmd alvorens zich in het gevecht te mengen, kan het de Raad niet in het minst overtuigen dat verzoeker als enige tijdens de aanval diende in te grijpen terwijl de rest van zijn familie totaal hulpeloos was. Verzoeker herhaalt in voorliggend verzoekschrift dat zijn ouders en zussen niet hebben teruggevochten, dat zijn ouders immers oud waren en zijn vader bovendien een ernstig rugprobleem heeft waardoor zijn niets konden uitrichten tegen het geweld en dat zijn zussen nog minderjarig waren en bijgevolg weinig konden uitrichten ten aanzien van de volwassen mannelijke aanvallers, waarmee hij er evenwel niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten waar wordt geoordeeld als volgt: *“(…) Wat er ook van zij, het feit dat enkel u iemand zou hebben verwond, maar uw vader, oom en broer geen rake klappen zouden hebben uitgedeeld - toch op een moment dat ze zelf werden aangevallen en niet anders konden dan zich te verdedigen - komt weinig plausibel over (gehoorverslag CGVS, p. 8). De uitleg die u hiervoor geeft kan totaal niet overtuigen. Volgens u kon uw eigen familie op dat moment niks doen: uw vader is oud en uw moeder en zussen zouden nooit een man durven slaan. Echter, dat uw vader als 53-jarige niet in staat zou zijn in een dergelijke hachelijke situatie - waarbij klaarblijkelijk ieders leven op het spel stond - zichzelf te verdedigen kan niet worden geloofd. Dezelfde opmerking geldt voor uw moeder en zussen. Ook uw oom, van wie u zegt dat het een sterk persoon is, was op dat moment aanwezig en was trouwens de persoon om wie het allemaal draaide. Dat hij zich niet - op welke manier ook - zou hebben verdedigd, komt totaal niet aannemelijk over (gehoorverslag CGVS, p. 9). Met andere woorden, de wijze waarop u het verloop van het incident schetst, is weinig geloofwaardig. (…)”* Waar verzoeker nog betwist dat hij nooit verklaard heeft dat niemand van zijn familie rake klappen zou hebben uitgedeeld en stelt dat zijn oom en zijn broer zich wel hebben verdedigd en hierbij gewond raakten, kan de Raad slechts vaststellen dat hij zich bedient van loutere post-factumbeweringen die geen steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens het gehoor werd aan verzoeker gevraagd of zijn andere familieleden niet hebben teruggevochten op het moment van de aanval. Verzoeker verklaarde hierop slechts: *“Hoe kunnen ze zich verdedigen. Mijn ouders zijn oud, mijn zussen zijn te jong, mijn vader is 53 en heeft een rugprobleem. Mij moeder zal niet slaan op een man.”* (administratief dossier, stuk 13, p. 8). Op geen enkel ogenblik maakte verzoeker gewag van enige actie die zijn oom of broer zouden hebben ondernomen. Dat zijn broer gewond was geraakt (administratief dossier, stuk 13, p. 6), impliceert overigens geenszins noodzakelijkerwijs dat hij zich ook heeft verweerd, zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift.

Hoe dan ook zijn het voornamelijk verzoekers verklaringen aangaande zijn vlucht die naar het oordeel van de Raad van iedere realiteitszin zijn ontdaan. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker er in slaagde aan de woedende moslims te ontkomen en het evenmin aannemelijk is dat verzoeker zich gedurende een maand kon schuilhouden bij zijn zus in een naburig dorp zonder dat de familie van het slachtoffer of de politie hem daar zouden hebben gezocht. De argumentatie in het verzoekschrift dat het gevecht nog aan de gang was op het moment dat verzoeker wegvluchtte van de kerk en hij aldus aan de aandacht van de aanvallers is kunnen ontsnappen, is allerm minst ernstig. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens zijn gehoor immers dat hij werd achterna gezeten door een woedende menigte, waarvan hij eerder al aangaf dat ze allemaal waren gewapend met knuppels en sabels (administratief dossier, stuk 13, p. 5-7). Verzoeker beperkt zich in voorliggend verzoekschrift tot de stelling dat hij erin slaagde via een klein straatje, waar hij een taxi nam, waarmee hij niet verder komt dan het herhalen van zijn eerdere verklaringen in dit verband en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *“(…) Zelfs al kon u snel lopen dan nog zou u geen schijn van kans hebben tegen een dergelijke losgeslagen bende. Uw uitleg, namelijk dat u een klein straatje bent ingelopen en dat men u niet meer heeft gezien waardoor u in een taxi kon springen, houdt geen steek (gehoorverslag CGVS, p. 7). Zelfs dan kan het voor de moslims van het dorp - waarvan u zegt dat ze een 2/3de meerderheid uitmaken - niet zo moeilijk zijn geweest te achterhalen dat u met een taxi bent weggevlucht, in welke auto u bent ontkomen en welke richting u bent uitgereden (gehoorverslag CGVS, p. 10). Te meer u aangeeft dat u naar een naburig dorp ging, op een kwartier rijden van Silha (gehoorverslag CGVS, p. 7). Dat de moslims van het dorp niet zouden kunnen achterhalen welke kant u uitging, niet zouden gemerkt hebben dat u een taxi nam en naar waar de taxi reed, valt andermaal niet te geloven.”*

Dat men hem niet bij zijn zus heeft kunnen terugvinden, verklaart verzoeker door het feit dat zijn zus reeds heel lang gehuwd was, onder de naam van haar echtgenoot leefde en bijna nooit naar haar geboortedorp kwam. Ook het gegeven dat hij tijdens zijn verblijf bij zijn zus nooit buitenkwam, heeft er volgens verzoeker toe bijgedragen dat noch de familie van het slachtoffer, noch de politie hem daar hebben opgespoord. Zoals correct wordt gesteld in de bestreden beslissing, kan deze uitleg allerm minst overtuigen. Er kan immers in alle redelijkheid worden aangenomen dat men in de omgeving van verzoekers dorp zou gaan zoeken naar mogelijke verblijfplaatsen waar hij zich zou kunnen verschuilen indien men werkelijk naar hem op zoek was. Dat men dan niet snel bij zijn zus in het dorp Manchit Minbal zou terecht komen als mogelijke schuilplaats, kan niet geloofwaardig worden geacht. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde dat Manchit Minbal net zoals zijn geboortedorp Silha deel uitmaakt van Matay en dat het politiekantoor eveneens in Matay is gevestigd. Verzoeker bevond zich aldus op hetzelfde grondgebied als de politie die de zaak moest onderzoeken (administratief dossier, stuk 13, p. 6-8). Er mag in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij de dorpen van het gebied Matay hebben uitgekamd, op zoek naar de moordenaar van een vooraanstaand moslim, dat zij dan vrij snel bij verzoekers zus moeten zijn uitgekomen en dat hij dan niet zou zijn kunnen ontkomen. Dat dit niet gebeurde, wijst er andermaal op dat aan verzoekers verhaal geen geloof kan worden gehecht. Dat verzoeker niet buiten kwam doet aan het voorgaande geen afbreuk.

2.4.2. Dat verzoeker voorts doorheen zijn verklaringen voor de Belgische asielinstanties incoherente verklaringen heeft afgelegd omtrent de toestand van zijn slachtoffer, zet zijn geloofwaardigheid verder op de helling.

Verzoeker laat in het verzoekschrift gelden dat hij tijdens het eerste korte gehoor in het kader van het Dublin-onderzoek bang was om te zeggen dat hij iemand had gedood en hij aldus verklaarde dat hij iemand het hoofd had ingeslagen en dat deze persoon in het ziekenhuis lag. Verzoeker verklaart zijn gedrag, stellende dat hij niets kende van de asielprocedure en vreesde dat hij hiervoor in België zou worden gestraft en dat dit zijn asielprocedure zou beïnvloeden. Na zijn vrijlating uit het gesloten centrum

heeft hij zijn raadsman ontmoet, die hem heeft uitgelegd dat hij zonder vrees kon vertellen wat er exact was gebeurd, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat hij vervolgens tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft bevestigd dat M. overleden was. Vermits dit gehoor kort en bondig moest zijn, heeft hij op dat moment niet gepreciseerd hoe hij dit te weten was gekomen. Volgens verzoeker bevestigde hij tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat M. tijdens het gevecht hevig bloedend was neergevallen en dat hij nadien direct de benen nam. Tijdens zijn verblijf bij zijn zus vertelde zijn vader aan zijn zus dat M. inmiddels was overleden.

Met dergelijk verweer slaagt verzoeker er evenwel niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties in zijn verklaringen met betrekking tot de toestand van zijn slachtoffer te verklaren. Dat hij aanvankelijk bang zou zijn geweest om te vertellen dat hij iemand had gedood en dat hij na contact met zijn raadsman voor de Dienst Vreemdelingenzaken wel durfde te vertellen wat er precies was gebeurd, neemt immers niet weg dat verzoeker en diens voogd bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk verklaarden dat hetgeen was opgetekend in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken – met name dat verzoeker iemand zou hebben gedood – niet correct is, dat hij die persoon heeft verwond maar dat hij niet weet of hij dood is of niet (administratief dossier, stuk 13, p. 2), terwijl verzoeker vervolgens tijdens het gehoor herhaaldelijk beweerde dat M. wel degelijk dood was (administratief dossier, stuk 13, p. 7-8 en p. 10). Waar verzoeker in het verzoekschrift herhaalt dat hij tijdens zijn verblijf bij zijn zus vernam dat M. was overleden, slaagt hij er opnieuw niet in een valabele verklaring te bieden voor volgende vaststellingen van de commissaris-generaal: *“Nochtans verklaarde u even later tijdens het gehoor op het CGVS dat M.(...) toch is overleden aan zijn verwondingen, en dat u dus wel degelijk weet wat er met hem is gebeurd. U erop gewezen dat u even daarvoor nog stelde dat u niet wist hoe zijn toestand nadien is geëvolueerd, geeft u als uitleg dat u op het moment zelf van de aanval in de kerk niet wist of u die persoon had gedood of niet, maar dat uw vader het bericht van zijn overlijden nadien aan uw zus heeft doorgebeld en u toen het order kreeg zo snel als mogelijk naar Alexandrië te vertrekken (gehoorverslag CGVS, pp. 7-8 en 10). Deze uitleg kan opnieuw niet worden gevolgd. U verklaarde bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk dat u geen weet had/heeft van de medische situatie van uw slachtoffer, niet op het moment van de slag, en ook niet daarna wegens gebrek aan communicatie met het thuisfront. Dat u nu plots stelt dat u 20 dagen na de aanval bij uw zus thuis te weten kwam dat M.(...) was overleden, doet andermaal afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen.”*, vaststellingen welke dan ook onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker gaat met zijn betoog in het verzoekschrift overigens voorbij aan de vaststelling dat hij tevens afwijkende verklaringen heeft afgelegd omtrent de naam van zijn beweerde slachtoffer, vaststelling welke zijn geloofwaardigheid evenmin ten goede komt.

2.4.3. Verzoeker brengt overigens geen enkel concreet element of duidelijke indicatie aan waaruit kan blijken dat hij daadwerkelijk wordt gezocht door de autoriteiten of door de op wraak beluste familie van M.. Hij herhaalt in het verzoekschrift weliswaar dat er tegen hem een zaak is opgestart doch hij brengt niet het minste begin van bewijs bij dat deze bewering kan ondersteunen. De stelling dat het moeilijk is om documenten te bekomen omdat hij de telefoonnummers van zijn familie tijdens zijn arrestatie door de politie in Italië is verloren, kan bezwaarlijk als afdoende verschoning worden aanvaard. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker deze telefoonnummers niet eenvoudigweg terug kan opzoeken, bijvoorbeeld via de Dienst internationale inlichtingen. Verzoekers gebrek aan initiatief om zijn familie te kunnen bereiken en meer informatie te bekomen aangaande de evolutie van zijn voorgehouden problemen, relativeert in ernstige mate de door hem geschetste vrees. Immers, van een asielzoeker man verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om actuele informatie te bekomen die zijn relaas kan ondersteunen. Dergelijke actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees correct te kunnen inschatten en zijn eventuele nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen. Dat hij hiertoe amper inspanningen heeft geleverd, wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse in zijn eigen situatie en deze van zijn achtergebleven familieleden en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Wat betreft de situatie van zijn achtergebleven familieleden oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overigens terecht dat het, gelet op het feit dat algemeen geweten is dat de bloedwraak kan gericht worden tegen alle mannelijke familieleden van de dader, niet plausibel is dat verzoekers vader, zijn oom F. en zijn broer geen mogelijk doelwit zouden kunnen zijn, vooral ook omdat het conflict te maken heeft met de gronden die men van zijn oom wilde afpakken en die hij nog steeds in zijn bezit heeft. Verzoeker laat de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing ongemoeid zodat deze staande blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

2.4.4. Ook de vaststelling dat verzoeker doorheen zijn asielaanvragen in Italië en België steeds andere identiteitsgegevens heeft aangewend, doet verder afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Gelet op het feit dat het indienen van een asielaanvraag impliceert dat de asielzoeker vertrouwen stelt in de bescherming die de Belgische autoriteiten hem (kunnen) bieden mag in alle redelijkheid worden verwacht dat verzoekster minstens zijn ware identiteit zou meedelen bij aanvang van de procedure, wat *in casu* niet het geval is. Uit de stukken van het administratief dossier en verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij duidelijk op intentionele wijze de Belgische instanties trachtte te misleiden door het gebruik van een volledige andere identiteit (naam, en geboortedatum), ondersteund door een valse geboorteakte. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift en de stelling dat hij zeer bang was en dat zijn opeenvolgende verklaringen vanuit dat perspectief dienen te worden bekeken, andermaal blijft steken in het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen in dit verband, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

2.4.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift voor het overige in wezen beperkt tot het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, waarmee hij er evenwel niet in slaagt een beweerd vrees voor vervolging aannemelijk te maken maakt. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen dienstig verweer voert tegen de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *“Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”* Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen. Het louter betwisten van bovenstaande overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het verwijzen naar een richtlijn van UNHCR voor beschermingsaanvragen op grond van godsdienst van 2004, de argumentatie dat Kopten in Egypte systematisch het slachtoffer zijn van discriminatie en dat deze discriminatie ervoor zorgt dat er sprake is van een systematische beperking van de bestaansmogelijkheden en toekomstperspectieven van de Koptische christenen, waardoor zij in een positie van minderwaardigheid en onzekerheid worden gedrongen, en de verwijzing in dit verband naar de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde informatie waaruit blijkt dat er sprake is van ernstige

discriminatie op de arbeidsmarkt, in de politieke wereld en op onderwijsniveau alsook van een stijgend aantal vervolgingen van Koptische christenen wegens het misprijzen van de Islam, volstaan niet om voorgaande appreciatie om te buigen.

2.5.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker betwist deze beoordeling en wijst erop dat de situatie van de Kopten sinds 2012 zeer ernstig verslechterd is, dat de politieke situatie in Egypte sinds de revolutie die op 11 februari 2011 uiteindelijk leidde tot de val van president Mubarak ingrijpend is veranderd en het aantal geweldincidenten tussen moslims en christenen is toegenomen en dat de veiligheidsdiensten niets ondernemen om de Koptische christenen te beschermen.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en de verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikelen, waarvan de inhoud overigens grotendeels aansluit bij de informatie gevoegd aan het administratief dossier, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro-Morsi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus Egypte – Situation des chrétiens van 26 september 2013, p. 18-20 en p. 22-23).

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn.

2.6.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.6.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de

vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de argumentatie dat de aanhangers van de Moslimbroeders zich niet willen neerleggen bij de nieuwe politieke situatie en begonnen zijn met een georganiseerd verzet tegen de huidige autoriteiten, dat dit georganiseerd verzet op 14 augustus 2013 op zeer bloedige wijze werd onderdrukt en hierbij minstens 278 doden vielen, dat Egypte aan de rand van een burgeroorlog staat en dat gedurende enkele maanden een algemene noodtoestand werd afgekondigd ten gevolge van de incidenten van 14 augustus 2013 en de verwijzing in dit verband naar de stukken 10 tot en met 14 gevoegd aan het verzoekschrift, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie in Egypte erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen, dat grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president waarbij ook burgerdoden te betreuren vielen, dat er recent in de Sinaï enkele terroristische aanslagen werden gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden en dat het in de Sinaï soms tot een gewapend treffen komt tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten, kan hieruit niet worden besloten dat de actuele situatie in Egypte er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS